

Scrisoare pastorală
Foaie periodică, gratuită a Parohiei Malovăț-Mehedinți
Anul VIII(2010), nr. 186 (15 –31 Iulie)

Dragii mei enoriași!

Târgurile disperării. În anumite zile din săptămână, la marginea orașelor noastre se organizează adevărate târguri ale disperării. În Severin, spre exemplu, este un asemenea târg sâmbăta și duminica, în Craiova este luna. Puhoi de lume se duce acolo să vândă, puhoi de lume se duce să vadă sau să cumpere. La astfel de târguri găsești tot ce e pe lume: de la ace cu gămălie, până la autoturisme, camioane, tractoare și remorci. Vin particulari din toate categoriile sociale să vândă orice gălesc pe acasă. Vezi acolo obiecte vechi și noi, unele chiar antichități; vezi acolo lucruri casnice alături de cărți, de plăci de patefon, de haine și încălțăminte scâlciată. Se vede cât de colo că sunt lucruri uzate, îmbătrânite de timp și de folosință, frecate și lustruite la repezeală. Vezi în târg truse cu scule, piese făcute la strung, la freză ori la alte mașini-unelte și gândul te duce fără să vrei la vremea când se mai putea fura câte ceva de prin întreprinderi, la vremea când mai aveai ce să furi și de unde să furi. Găsești în târg seturi complete de cărți ale clasicilor marxiști(Marx, Engels, Lenin), ale unor ideologi ai partidului muncitoresc român sau partidului comunist român de altădată. Fără îndoială, că acele cărți au aparținut unor oameni care-și făcuseră niște idealuri mărețe, învățând lozinci din acele cărți. Vezi culegeri de partituri muzicale și alături instrumente muzicale uzate de vreme și înțelegi că au aparținut unor înaintași ai celor ce vând. Cel mai trist este, când vezi asemenea culegeri și instrumente muzicale chiar în mâna celor ce le-au folosit la tinerețe și acum sunt nevoiți să se despartă de ele pentru a putea să supraviețuiască. Am fost impresionat până la lacrimi, când am văzut pe un domn îmbrăcat sărăcăcios, ca la 70 de ani, cântând la vioara expusă la vânzare cu virtuozitate piese din Ciprian Porumbescu. Cânta atât de bine și cu atâta suflet, încât lumea se adunase în jur și asculta cu nesaț, chiar dacă nu aveau pregătire muzicală propriu-zisă. La un moment dat cineva s-a desprins din mulțime, a schimbat câteva vorbe cu proprietarul vioarei, i-a dat un preț oarecare, -probabil derizoriu-, și i-a luat bijuteria sufletului. Bătrânul a rămas privind lung în urma noului proprietar. Ședea înmărmurit, fără să zică nimic, doar lacrimile i se prelingeau pe obraz. Parcă și-ar fi înmormântat în momentul acela pe unul drag din familie, parcă și-ar fi înmormântat însăși tinerețea și speranța în ceasul acela. Vezi piese de mobilier vechi, din lemn sculptat, ce a aparținut cândva unor case înstărite, lămpi cu abajur, lămpi cu gaz, generatoare de curent electric menite să pună în funcție aparatele de radio de altădată, adevărate răcnete ale tehnicii anilor □60. Vezi tacâmuri argintate ori aurite, veselă de porțelan scump, pe care nu o găseai decât la mesele de la casele boierești de altădată. Vezi haine care au stat zeci de ani nefolosite prin șifoniere, care mai degajă încă miros de naftalină sau de levănțică. Vezi chiar rochii de mirese de mai bine de o sută de ani. Vezi pantofi de modă veche, cravate de altădată, cămăși de naylon, pături și macaturi țesute în casă, covoare lucrate la război de țărânci harnice în nopțile târzii de iarnă.

Majoritatea celor ce vând sunt oameni săraci. Îi vezi îmbrăcați modest, uneori chiar cu haine ponosite, zdrențuite. Fața lor e pământie, adesea piele și os. Ochii triști te privesc rugător, poate-poate vei voi să cumperi ceva și de la ei. Unii dintre cei ce vând sunt oameni înstăriți și aduc piese de mașini străine, aduc mașini străine, aparatură electronică, țigări, cafea și tutun de contrabandă și câștigă destul de bine. Se vede cât colo, după înfățișarea lor, după straturile de grăsime de la gârbină.

Cele câteva mese puse la mijlocul târgului nu sunt suficiente pentru toate mărfurile existente. Majoritatea își așează exponatele pe jos, pe câte un prosop, față de masă, cârpă, ori, pur și simplu, pe câte o haină sau câte o cămașă. Se vând puțin, foarte puțin. Cei mai mulți care se duc acolo o fac pentru a se minuna de diversitatea articolelor puse la vânzare. Alții vin după chilipiruri, în speranța că își fac rost de vreun lucru bun și ieftin, ori pot să cumpere ceva pe nimic, pentru ca să-l scoată în săptămâna următoare pe piață cu alte prețuri, cu alt statut.

Când vizitezi un asemenea târg, te cuprinde o tristețe adâncă, fiindcă vezi acolo însăși imaginea societății românești, auzi strigătul de disperare al unor oameni săraci, care-și agață nădejdea de supraviețuire de valorificarea unor obiecte care au făcut parte din viața lor și a înaintașilor lor. Sunt târgurile disperării, iar imaginea lor e complet dezolantă.

*

Din zicerile Sfinților Părinți. Doamna Cornelia Rotumdu, redactor la „Jurnalul de Botoșani”, cititoare a publicațiilor parohiei noastre, ne-a trimis un text superb din opera episcopului sârb Nicolae Velimirovici(1880-1956) al Ohridei și Jicieii, supranumit „Noul Gură de Aur al Serbiei”. Este vorba de textul intitulat Rugăciune pentru vrăjmași. Ar trebui s-o citim toți, fiindcă altfel am înțelege lucrurile. Pe câți nu-i auzim înjurând, blestemând pe dușmani; pe câți nu-i vedem în judecăți, în scandaluri și ură cu vrăjmașii lor. Dar să dăm cuvântul marelui ierarh:

"Binecuvântează-i pe vrăjmașii mei, Doamne. Eu însumi îi binecuvântează și nu îi blestem.

Vrăjmașii m-au purtat către îmbrățișarea Ta, mai mult decât au făcut-o prietenii.

Prietenii m-au legat pământului, vrăjmașii m-au slobozit din robia pământului și mi-au dărâmat toate năzuințele mele lumești.

Vrăjmașii m-au făcut străin țărilor lumii și locuitor în afara lumii. Precum un dobitoac hăituit își găsește un adăpost mai sigur decât unul ce nu e hăituit, la fel și eu, prigonit de vrăjmași, am aflat cel mai ferit Lăcaș, adăpostindu-mă dinapoia Cortului Tău, unde nici prietenii, nici vrăjmașii nu îmi pot omorî sufletul.

Binecuvântează-i pe vrăjmașii mei, Doamne. Eu însumi îi binecuvântează și nu îi blestem.

Ei, mai degrabă decât mine, au mărturisit păcatele mele dinaintea lumii.

Ei m-au pedepsit, de câte ori când am pregetat să o fac eu însumi.

Ei m-au chinuit, de câte ori am încercat să scap chinurilor.

Ei m-au ocărât, de câte ori m-am lingușit în sine-mi.

Ei au scuipat asupra-mi, de câte ori m-am umplut de mândrie.

Binecuvântează-i pe vrăjmașii mei, Doamne. Eu însumi îi binecuvântează și nu îi blestem.

De câte ori m-am făcut înțelept, ei mi-au zis nebun.

De câte ori m-am ridicat întru mărire, m-au batjocorit precum un pitic.

De câte ori am vrut să conduc oamenii, m-au împins în spate.

De câte ori m-am grăbit spre a mă îmbogăți, m-au împiedicat cu o mână de fier.

De câte ori am crezut că voi dormi în pace, m-au trezit din adormire.

De câte ori am încercat să zidesc o casă spre o viață lungă și liniștită, au dărâmat-o și m-au alungat.

Cu adevărat, vrăjmașii m-au îndepărtat de la fața lumii și mi-au întins mâinile către poala veșmântului Tău.

Binecuvântează-i pe vrăjmașii mei, Doamne. Eu însumi îi binecuvântează și nu îi blestem.

Binecuvântează-i și îi sporește; înmulțește-i și fă-i pe ei și mai înverșunați împotriva mea:

pentru ca fuga mea către Tine să nu aibă întoarcere;

pentru ca toată nădejdea mea în oameni să se împrăstie precum pâza de păianjen;

pentru ca liniștea desăvârșită să înceapă a domni în sufletul meu;

pentru ca din inima mea să ajungă în mormânt cei doi gemeni ticăloși, mândria și mânia;

pentru ca să pot chivernisi toată comoara mea cea cerească;

ah, pentru ca să pot odată să mă slobozesc din înșelarea de sine,

care m-a prins în îngrozitoarele mreje ale vieții celei neadevărate.

Vrăjmașii m-au învățat să cunosc ceea ce puțini alții mai cunosc,

că cineva nu are alți vrăjmași în lume decât pe

sine.

Cineva își urăște vrăjmașii doar atunci când nu își dă seama că nu-i sunt vrăjmași, ci prieteni nemiloși.

Cu adevărat, greu îmi este a spune cine mi-a făcut mai mult bine
și cine mi-a făcut mai mult rău, în lume: prietenii sau
vrăjmașii.

Prin urmare, binecuvântează-i, Doamne, atât pe prieteni, cât și pe vrăjmași.

Un rob își blestemă vrăjmașii, căci nu pricepe. Dar un fiu îi binecuvântează, pentru că el pricepe.

Căci un fiu cunoaște că vrăjmașii săi nu îi pot atinge viața.

Prin urmare, el pășește slobod în rîndul lor și se roagă Domnului pentru ei. Amin”

(Din Rugăciuni pe țărmul lacului, 1999)

*

Perle școlărești. Pe internet am găsit multe ziceri, când înțelepte, când deșucheate, ale copiilor. Sunt texte culese de profesori din teze, extemporale, referate ori diverse alte lucrări ale elevilor. Ele au logică a lor, de multe ori mai greu de înțeles de cei mai în vârstă. Ele au însă multă prospețime de gândire, frumusețe și o delicatețe dezarmantă. Redăm mai jos câteva astfel de „perle” culese de profesori și învățători de religie:

„Unii oameni nu putrezesc după ce mor fără să fie îmbălsămați, pentru că trupurile lor au fost băgate în pământ cu cerul în ei.” (Sabina Dallu, 12 ani).

”În religia noastră oamenii care au murit se îngroapă în pământ pentru că așa este bine, să punem la loc ceva de unde l-am luat.” (Felix Roncea, 12 ani).

”Picătura este bombată, mai ales lacrima și sudoarea, pentru că ele sunt pline de sentimente.” (Ana Maria Pop, 14 ani).

”Inima bate, bate până se stinge, că inima e ca lumânarea și dacă tu crezi în Dumnezeu, El ți-o aprinde din nou în cer.” (Claudia Draghia, 9 ani).

”Ca să ne iubim semenii, trebuie să ne antrenăm la nevorbit vorbe urâte.” (Arcadie Martin, 8 ani).

”La ușa inimii cuiva nu trebuie nici să ciocănești, nici să năvălești, nici să te rogi, ci trebuie doar să cânti.” (Florentina Stoian, 11 ani).

”Când Îl ai pe Dumnezeu în suflet, toți oamenii din jurul nostru ne sunt rude.” (Catalina Opaina, 14 ani).

”Umorul este vitamina de luat la viață grea.” (Raluca Bărbulescu, 14 ani).

”Se spune despre artiști că umblă cu capul în nori, că artistul vrea mereu să-L vadă pe Dumnezeu.” (Irina Moscu, 12 ani).

”Omul este o adevărată fabrică de dorințe, pentru că se naște cu dorința de viață și moare cu dorința de a fi veșnic.” (Matei Filimon, 14 ani).

”În bisericile ortodoxe, sfinții sunt slabi, alungiți la față și la corp, pentru că așa arată cei care sunt buni la suflet, că lor le-a rămas în corp doar sufletul, au ajuns numai piele și suflet.” (Tudor Matache, 12 ani).

„E bine când ești elev să înveți poezii, pentru că așa cum depun oamenii bani în bancă, pentru mai târziu, trebuie să aduni poezii în școală, ca să ai poezie când te faci mare.” (Ana Matei, 12 ani).

”Nu-și trăiesc viața, spun unii despre călugări, deoarece li se pare greșit cum călugării prea și-au lipit viața de suflet și nu și-au lipit-o de trup, cum fac alți oameni.” (Paul Paun, 12 ani).

”Numai cel ce aude cu sufletul se poate încânta de concertul dat de greier și de izvor.” (Nicoleta Stefan, 14 ani).

”Muzica te curăță de urât, dar numai dacă o folosești ca săpunul, adică toată viața, nu așa, din când în când.” (Irina Raducanu, 12 ani).

”Diferența dintre mama, tata și Dumnezeu e că mama și tata pot crea oameni, dar nu plante și animale și e imposibil ca ei să facă o mare.” (Roxana Chis, 10 ani).

”Sfinții învață la o școală din cer, că ei locuiesc pe pământ, dar îngerii le aduc din cer lecții în fiecare zi, să le facă acasă.” (Leon Alexandru Gutu, 8 ani).

”Dumnezeu îi iubește pe cei necredincioși, dar îi iubește cu suferință.” (Ion Martin, 10 ani).

"Albinele de aia ne dau nouă toată ceara lor, că au văzut ce facem noi cu ea, că facem lumânări pentru Dumnezeu, și atunci albinele nu o mai păstrează pentru ele." (Pavel Martin, 8 ani).

"Dacă ar apărea aici, acum, Domnul nostru Iisus Hristos, L-aș întreba dacă mă poate duce la Mama Lui, că eu vreau să o întreb pe Maica Domnului cum este să ai un copil - Dumnezeu." (Alina Andreea Zane, 8 ani).

"Icoanele sunt portretele de familie ale lui Dumnezeu" (Ana Maria Badea, 12 ani).

*

Amintiri din Războiul de Independență(II). Continuăm relatarea amintirilor regretatului Prof. Univ. Dr. Dumitru Tudor, pe care ni le-a pus la dispoziție Domnul Prof. Univ. Dr. Dinică Ciobotea din Craiova, pentru care-i mulțumim cordial:

„ - Era pe la începutul lui aprilie, când primarele ne spusă să plecăm la reghiment, la Sâverin, că-i mobilizare gheenerală. Din Saliste pornirăm cam 20 de oameni sî dintre noi numai doi s-au mai întors, c-au căzut la Plevna. În Sâverin dădurăm zos mintănil, cioarecii sî opincile. Ne lăsară doar căciulile, în care înfipsărăm o pană ruptă din pană de curcă, că așa cerea uniforma noastră de dorobanți de linie. Apoi, tot reghimentul plecă în zos, pe malul Dunării sî, după trei dzâle, azunsărăm la Calafat, pentru istruptie. Uitai să-ți spun, că veni cu mine la razbel sî cumnatu Bazavan din Turtabă, pe care-l stii cât-i de tăuzât și slobod la gură!”

Cei doi cumnați purtau între ei o „râcă” ascunsă, încolțită de la împărțitul „mosâii” socrului lor. Fiecare era convins că fusese păcălit de celălalt. Trăiau însă în deplină armonie: când se întâlneau își strângeau mâinile, se întrebau de sănătate și începeau să discute: cumnate în sus, cumnate în jos. Numai către alții se „ocărau” pe din dos și reciproc.

„- Cam la o săptămână după ce venirăm la Calafat, - continuă Tata Moșu-, într-o dzî, când cumpania sta direpți înaincea căpitanului, ne trezărăm cu un don maiur, că cere pentru popota Măriei Sale doi dorobanți arătoși și diștepți. Ne scoasă sâr pe mine și pe cumnatu Băzăvan, ai mai zdraveni dorobanți din cumpanie. Apoi furăm dăduți pe sama lui don Hanț(Hans) sârgent și bucătar-șef, anume adus de la București la popota domnitorului. După ce ne îmbracă în țoale albe ca pe mireasă, ne instrui cum să sârvim bucatele în taiere puse pe tablă și caratce la masa Mariei Sale, unde mâncau ca la 20 de ofițari, numai gheenerali, colonei sî vreo patru maiuri.

Acu, să ne întoarcem la Mozăcă, - își reveni povestitorul. Erea într-o dzî frumoasă sî căldută, după o săptămână de ploi. Dătce ordin domnitorul ca să scoată mesăle din cort sî să pună la iarbă verde, pe tapsanul ăl mare de la Calafat, acolo unde-i acum monumentul cu tunul. Luară loc pe scaune Carol în capul mesî, lângă el domnii gheenerali Cernat sî Lupu, apoi don doftor Davilă, care era sî el tot gheeneral, urma don colonel Cerchez sî la urmă alți colonei sî maiuri. Le dădurăm să mănânce moda întâi, o zupă cu carne, sî le sârveam acu pe-a doua, o mâncare făcută din legume cu bucăți de carne sî multă zeamă groasă. Pusăsăm taierele pe masă dinaintea Marii Sale, la ăi trei gheenerali sî tomna mă găseam cu tablaua lângă don colonel Cerchez. Cumnatu Băzăvan iesa sî iel din cortul bucatarii cu tablaua plină de taiere. Dintr-o dată auzărăm un bubuit de tun în Dii(Vidin), un fâsâit prin haer sî o izbitură sacă în pământ, numai la doi stânzâni de masă. De frică, io scapai tablaua cu talere pe umărul lu don colonel Cerchez si-l boii ca pe dracu. Mă, sî erea un ofițer tare fudul, purta o tunică ce lucea ca cenușa proaspătă de alun. Când izbiră ai nostii cu rusî la Plevna, don colonel Cerchez fu acela care-l prinsă pe Osman-pașa, de-i luă iataganul sî fiesul de comandant-săf la turci. Cumnatu Băzăvan, mai aproape de locul unde venise ghiuleaua, căzu pe burtă cu tablă cu tot sî se uita ca prostu la bombă, neagră sî mare cât un duvlece porcesc. Domnii ofițari înlemniră la început, să trezără sî în frunze cu domnitorul, cu capul gol, alergară la redută. Răsturnară mesăle, scaunele, taerele, ba trasără după ei sî pâmza de pe masă. Mă Dumitrică, goneau ca șocăți când îi găsășce mătă grămadă pă druganul de porumb. Alergai sî io la sanț. Numai tazuțu de cumnatu Băzăvan să uita la ghiuleaua înfi(p)tă pe zumătațe în pământ sî srâga scos din minți: „- Da nu mâncați, firați-ai dracului?” Cine-l mai auzea! Afurisății de turci să uitasără cu ochianul din Dii, vadzuseră pe Carol cu ofițării la masă sî-s dzâseră: „-Hai să le stricăm pohta!” Până când

dădurăm noi moda întâi, ei potriviră un tun drept cătră masă. Dacă tunariul lor punea țava tunului numai oțâââârică cătră direapta, ne punea purcica plocon pe masă.

Sî turcii numai ce trasără imediat o a doua ghiulia. Nărocul ăl mare fu însă că ghiuleaua lor nu făcu isplozâie, că ne-ar fi făcut chisăliță cu masă cu tot. N-a ars festila atârnată de ea, ca să azungă la praul dinăuntru. Turcii aveau ghiulelele proaste, sî dacă două-trei din dzăce trase făceau isplozâie. Ale noastre toate isplodau. Ne spuneau tunarii de la batcerii, că ereau de cele nemțșci, cumpăratce de Carol.

Ei, mă băietce, deacu începu nunta! Ghemuit în redută, domnitorul datce un ordin scurt: „- Se trage artileri!” Ca la trei bartcerii de ale noastre deschisără focul către Dii. Turcii răspunsără sî ei. Mă, sâcolarul, să acoperi Diiul cu prah, fum sî flăcări de pe urma isplozăilor ghiulelelor noastre. Duzmanii trasără ca la 20 de ghiulele, apoi să astâmpărară. Atuncia, sî Măria-Sa ordonă batceriilor noaste potolirea focului, ca să facem iconomie de monițâie. Nimeni nu fu omorât sau rănit la noi. Pe Carol al tău, de care stăteam în sanți la numai cinci pasî, nu-l vadzui deloc suit pe parapet, ca să strânge cătră turci că-i place mozâca. Sâ apoi, ar fi fost cineva nebun să stea în bătaia ghiulelilor care trăceau ca brabeții de deasupra noastră.

Așa că, mă băietce, spuneți ravizorilor ăloră care vin în inspecție la sâcoala voastă, ca să scrie despre mozâca de la Calafat, așa sum îți spusăi eu țâie, cu adevăratcele”.

*

Alpinistul. Dumnezeu nu a făcut minuni numai în Sfintele Evanghelii. El face minuni în fiecare clipă, cu fiecare om, cu fiecare viețuitoare și cu fiecare plantă. Orice creație a Sa este o adevărată minune. Fiecare faptă a noastră nu este întâmplătoare. Ocrotirea lui Dumnezeu se răsfrânge asupra fiecăruia în parte și asupra tuturor laolaltă. Depinde, însă, dacă avem ochi să vedem astfel de minuni și urechi să le auzim. Întâmplarea de mai jos poate fi un argument față de cele spuse.

Începusem să merg „de-a goanga” în patru labe și învățasem să vorbesc, folosind un singur cuvânt: „Oaaa!” Într-o zi, mama era la oraș după cumpărături. Tăticu trebuia să meargă cu vitele la păscut. Aveam o vacă albă, pe Stela, zestrea mamei, și trei oi. A luat dimineața cojocul, deși era miez de vară. M-a luat și pe mine în brațe și a plecat cu vitele. A ajuns cu ele la Bucium și le-a lăsat să pască pe la Râpa Secului. A așezat cojocul jos, la umbra unui mărăcine și pe cojoc m-a așezat pe mine. Eram adormit, fiindcă soarele abia se ridicase de un stat de om. Nu trebuia să mă „tragă” pământul și nu trebuia să „mă soresc”.

La un moment dat, au venit de undeva dinspre casa lui Dorobanțu câinii Păunii, o femeie din mahalaua Linia Cocoanei din Bârda. Se auzise de câinii acelei femei că atacau vitele răzlețe, că mâncaseră oi și capre pe Bucium, pe Bremăna. Oile noastre s-au speriat de câini și au luat-o la goană spre Ogașul Motrenilor. Tăticu era pus în grea cumpănă: să stea lângă mine, sau să mă lase acolo și să salveze oile. Văzându-mă că dorm dus, m-a lăsat și a fugit după oi. Două le-a găsit și le-a întors. Pe a treia n-a mai găsit-o atunci. S-a întors repede la locul unde mă lăsase, dar... nu m-a mai găsit! Cojocul era gol. O socoteală simplă i-a fulgerat prin minte: ori m-a luat cineva, ori m-am rostogolit pe coastă. Râpa Secului avea vreo 30-40 metri și o pantă foarte abruptă. Coasta era acoperită cu iarbă, sadină și din loc în loc erau mărăcini și puieți de salcâmi. Firul apei de pe fundul ogașului era străjuit cam la un metru înălțime de un șir de dafini(salcâmi) și mărăcini.

Observând o batistuță la jumătatea pantei, tăticu a înțeleles realitatea. Un fior l-a trecut prin tot trupul. O teamă cumplită i-a strâns inima în gheare. A pornit înnebunit pe coastă la vale. Nu mai conta unde calcă, nu mai conta că-l zgârâie mărăcinii, că se poate prăbuși. Striga disperat cât îl ținea gura: „Geluleee!” Era convins că murisem și că mă va găsi în ogaș. Când a ajuns la marginea orașului, s-a uitat prin perdeaua de salcâmi și mărăcini. M-a văzut. Eram tot însângerat, zgârâiat și plin de țărână. Mă chinuiam să urc pe râpă în patru labe, „de-a goanga”. Mă ridicam până aproape de salcâmi și mă prăbușeam iar în ogaș, pe firul apei, căci nu știam să mă prind de rădăcini. „- Gelulee! Ești viu, tată?” I-am răspuns imediat: „, Oaaa! Oaaa! Oaaa!” M-a luat în brațe, m-a pipăit cu înfrigurare și nu-i venea să creadă că nu am oasele frânte, capul spart. Văzând că m-am ales doar

cu zgârâieturi și cu lovituri, acolo, pe firul apei, cu mine în brațe, tata a îngenucheat și a spus „Tatăl nostru”, mulțumind lui Dumnezeu pentru ocrotire.

A ieșit cu greu pe coastă cu mine în brațe. A plecat apoi cu mine să căutăm oaia. Am găsit-o în Ogașul Motrenilor. I se prinseseră picioarele după niște rădăcini. Câinii o prinseseră și îi mâncaseră partea din spate a corpului. Oaia era o masă de carne însângerată, din care câinii se înfruptau voluptuos. Încă nu murise. Nu mai avea putere să zbiere, ci doar căsca gura din când în când, cerând parcă ajutor de la Dumnezeu sau de la oameni. Aripa morții adumbrise casa noastră pentru câteva momente și alesese între mine și biata oaie! Poate eu eram la rând, poate a fost una din cumpenele vieții mele. Dumnezeu știe!

*

Pedeapsa lui Dumnezeu. Într- noapte de sfârșit de iulie, peste comuna noastră s-a abătut un nor greu, încărcat cu mii de tone de gheață. În câteva minute, norul și-a vărsat cu mânie asupra noastră grindina și apa. În urma lui a rămas jalea și pustiul. Grădini frumoase și încărcate au rămas doar pământ. Vii și pomi au rămas ca niște brațe dezbrăcate înălțate a rugă către cer. Tare mâniat a fost Dumnezeu pe noi! Dacă avem însă în vedere că într-o duminică l-am văzut pe un enoriaș al nostru cosindu-și lucerna, pe altul adunând și cărând fânul, fără a mai socoti pe cei care i-ați mai văzut Dvs. cu îndeletniciri asemănătoare, înțelegem că n-a fost pedeapsa pe măsura faptei noastre.

*

Ajutoare și donații. În această perioadă am primit ajutoare pentru parohie astfel: Domnul Vlădescu Emil din Tr. Severin a donat 100 lei. Domnul Paicu Angelu din Malovăț a achitat prima sa contribuție de cult în valoare de 100 lei. Le mulțumim cordial!

*

Pentru sinistrații din Moldova s-au adunat până la închiderea acestei ediții 1200 lei. Între timp, s-au mai remarcat următorii enoriași: Domnul Iordache Mihai din Malovăț: 100 lei; Doamna Glavan Dumitra din Malovăț a donat 60 lei; Doamna Oprișan Valeria din Timișoara, Domnii Dima Vasile, Dima V. Vasile, Manolea Nicolae și Doamna Teșilă Elisabeta, toți din Malovăț, au donat câte 50 lei. Dumnezeu să le răsplătească tuturor! Colecta continuă până la 1 Septembrie.

*

În cursul lunii iulie a fost donată pâine credincioșilor participanți la slujbe și unor bătrâni și bolnavi din parohie astfel: 4 Iulie(Malovăț): 146 pâini; 11 Iulie(Bârda): 68 pâini; 18 Iulie(Malovăț): 109 pâini. În total, în cursul lunii Iulie au fost donate: 323 pâini. Din acestea, costul a 50 pâini a fost suportat de către Domnul Iordache Gheorghe din Tr. Severin, ginerele regretatului Bondoc Dumitru din Malovăț.

Din cauza distanței mari, nu mai putem aduce pâine de la Livezile. Am convenit cu Domnul Surugiu Ion, patronul brutăriei din Malovăț, să ne-o livreze dânsul începând cu 1 August, la prețul de 0,70 lei/buc.

*

Plăți. În această perioadă am făcut câteva plăți mai mari, astfel: 2.550 lei protoieriei pentru lumânări; 300 lei brutăriei pentru pâinea donată în iulie; 250 lei poștei pentru timbre; 900 lei protoieriei pentru subvenții(a cincea rată); 4.500 lei tipografiei pentru cartea D-lui Nicolae Tomoniu, Sfântul Nicodim de la Tismana, pe care i-o publică parohia noastră; 400 lei pentru hârtie, cerneală și cartușe pentru imprimantă și multe altele mai mărunte.

*

Școli. Examene. La 6 Aug., preotul Dvs. a susținut la Inspectoratul Școlar Mehedinți concurs de suplinitor, în vederea repartițiilor în anul școlar 2010/2011. A luat media 10.

*

Cântărețul parohiei noastre, Stănculescu Cristian a susținut concurs de admitere la Facultatea de Relații Internaționale a Universității de Vest din Timișoara. A fost clasat pe locul al patrulea din cei 480 de candidați.

*

Publicații. În această perioadă, preotul Dvs. a reușit să mai publice câteva materiale astfel: Casa părintească, în „Singur”, Târgoviște, 2010, iul. 26, p. 1, editie on-line (<http://www.revistasingur.ro/index.php>); în „Phonix Magazin Arizona”(Arizona-SUA), 2010, 31 iul., p.1, ediție on-line (<http://www.phoenixmission.org/web>); în „Romanian Vip”, Dalas(SUA), 2010, 31 iul., ediție on-line (<http://www.romanianvip.com>); Memoriul lui Gheorghe Duncea din Prejna, Mehedinți, privitor la Tudor Vladimirescu, în „Orizonturi Școlare”, Malovăț, 2010, nr. 6, pp. 3-4; „Scrisoare pastorală”, nr. 184, în „Observatorul”, Toronto, Canada, 2010, 6 aug., și ediție on-line(<http://www.observatorul.com>); vol. Pr. D. Balasa, Dacii de-a lungul istoriei, publicat de parohia noastră, a fost recenzat în revista „Noi Dacii”, București, nr. 41-42(mai-iun.) 2010, ediție și on-line(<http://www.noidacii.ro>); opiniile preotului Dvs. privitoare la jidovi sunt comentate în revista „Octogonul”, 22 mai 2009, ediție on-line(<http://octogonul.ro>);

*

Botezuri, cununii, înmormântări. La 31 Iul. am oficiat Taina Sf. Botez pentru Paicu Ana-Maria, fiica Domnului Paicu Angelu și a Doamnei Paicu Eugenia din Malovăț. Să le trăiască! La 31 Iulie, am oficiat Taina Sf. Cununii pentru Domnul Paicu Angelu din Malovăț cu Doamna Năstase Eugenia din Husnicioara(MH). Căsnicie fericită să le dea Dumnezeu! La 22 Iulie am oficiat slujba înmormântării pentru Stănciulescu Elena(78 ani) din Bârda. Dumnezeu s-o ierte!

*

Program. În cursul lunii august avem următorul program de slujbe: 1 Aug. (Malovăț); 6 Aug. (slujbă la Bârda, pomeniri la Malovăț la ora 10.30; 7 Aug. (Malovăț-Bârda); 8 Aug. (Bârda); 12 Aug. (spovedim și împărtășim la Bârda, la biserică și în sat); 13 Aug. (spovedim și împărtășim adulții în Malovăț, la biserică și în sat); 14 Aug. (spovedim și împărtășim copiii în Malovăț); 15 Aug. (slujbă la Malovăț, pomeniri la Bârda, la ora 11); 21 Aug. (Malovăț-Bârda); 22 Aug. (Bârda); 28 Aug. (Malovăț- Bârda); 29 Aug. (Malovăț). În restul timpului, preotul poate fi găsit la biserică, acasă, ori la telefon 0724.99.80.86. Poate fi contactat și pe e-mail la adresa: stanciulescubarda@gmail.com.

*

Atenție! La cererea credincioșilor, din cauza căldurii foarte mari, slujbele din duminici și sărbători vor începe în cursul lunii august la ora 7,00 dimineața. Pentru septembrie vom vedea.

*

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda